

i Thinget, sagt, at man ikke skulde paatage sig et saadant Formynderskab. Dette vil vel i flere Tilfælde holde Stif; men med Hensyn til Søfolk troer jeg dog, at man paa andre Steder, hvor man i det Hele taget har indrettet sig praktisk, er kommen til det Resultat, at man ikke ganske kan lade Søfolk skjotte sig selv, og man har derfor søgt ved beskyltende Midler at stille dem paa samme Fod som Andre, der ifølge deres hele Opfattelse og Opdragelse vare bedre istand til at sørge for deres egen Ret.

Til dette Affnit er der ikke stillet flere Endringsforslag af mig; men jeg kommer nu til at tale om de Endringsforslag, der ere stillede under Nr. 1, 5, 6 og 7 af andre Medlemmer. Hvad Forslaget under Nr. 1 angaaer, skal jeg bemærke, at forrige Gang, denne Sag var for her, blev det bestemt, at al Myndighed for Skipperne til at bruge corporlig Straf skulde bortfalde; men da jeg er vis paa, at der er flere her i Thinget, der bedre end jeg ville kunne forsvare det Vedtagne, skal jeg gaae over til det næste Endringsforslag, jeg vil omtale. Det gaaer ud paa, at Bøderne ikke maae overstige Halvdelen af Hyren. Jeg kan her ganske henholde mig til den foregaaende Tale og vil støtte, hvad han sagde; jeg troer, at man vilde give Mandstabet formeget i Skipperens Bold, naar denne havde en større Ret end den, Endringsforslaget vil give ham. Hvis en Mand allerede er idømt Bøder, der løbe op til Halvdelen af Hyren, og Skipperen altsaa ikke mere kan straffe ham paa denne Maade, vil han have den Udvei, naar det Endringsforslag bliver vedtaget, som jeg har foreslaaet, og som staaer opført under Nr. 2, at han istedetfor Bøder kan paalægge Vedkommende en anden Slags Straf. Han er altsaa ikke priisgiven til Mandens Opførsel, og han har desuden den sidste Tilflugt, at han kan skaffe sig af med Manden, ifald han er ustyrlig naar han kommer til et andet Sted. Derimod er jeg ganske nuenig med de samme Forslagsstillere med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 6, som gaaer ud paa, at det tredje sidste Stykke i § 5, der lyder saaledes:

„Ved senere god Opførsel kunne Bøderne af Skipperen tildeels eller aldeles eftergives“, skal udgaae. Ved denne Sags 1ste Behandling er det blevet anført af et Medlem, at, da disse Bøder ikke tilhørte Skipperen, skulde han heller ikke have Lov til at eftergive dem. Hvis Bøderne tilhørte Skipperen, troer jeg vel, at der i enkelte Tilfælde slet ikke vilde være nogen Fare for, at han vilde eftergive dem; men just fordi de ikke tilhøre ham, er han meget bedre fra sit Standpunkt istand til, uden at være partisk, at dømme om, hvorvidt det er rigtigt at eftergive Bøderne eller ikke. Bøderne tilhøre ikke Nogen, førend Skibets Mandskab er afmonstreret og har faaet sin Hyre; thi før den Tid kunne de ikke indeholdes og altsaa ikke tilhøre Nogen. Vedkommende Institut, der skal have Bøderne, — og det er jo nærmest Indenrigsministeren, som skal fordele dem — kommer ikke i Besiddelse af dem førend Rejsen er endt, og Afmonstring har fundet Sted, og det er inden denne Tid, at Skipperen skal have eftergivet dem. Der staaer ganske vist ikke her Noget om Formen for Eftergivelsen, og jeg kan ikke Andet end indbrømme det Medlem, der talte før mig, at han har Ret i, at der fra Formens Side er noget Ubestemt med Hensyn til dette Punkt; men i Tilfælde af, at vi kunne blive enige om at lade Bestemmelsen blive staaende, vil der nok kunne samle sig saamange Medlemmer, som der efter Forretningsordenen behøves, for til 3die Behandling at gjøre Forslag om, hvad der skal iagttages ved Eftergivelsen af disse Bøder. Jeg skal derfor meget anbefale Thinget ikke at give slip paa det, der nu staaer i Loven, at Bøderne skulde kunne eftergives af Skipperen, naar Mandstabet forbedrer sin Opførsel. Det er en Kjendsgjerning ombord i Skibe, at mange unge Menneker i Begyndelsen opføre sig slet, eller om ikke slet, saa dog i alt Fald ikke til deres Foresattes Tilfredshed, maastee tildeels af Uvane hos dem selv, tildeels ogsaa af Umyndighed, men at de senere forbedre deres Opførsel, enten fordi de lære bedre eller blive bedre